Αλλαγή προτεραιοτήτων - Παράσιτο του πολιτεύματος (Πρωτ. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Δεκεμβρίου, 2006

Αλλαγή προτεραιοτήτων

Ο Ουμπέρτο Έκο σε συνέντευξή του στο ΒΗΜAgazino (5.11.2006) ισχυρίστηκε ότι «οι πολιτικοί ηγέτες έγιναν ηθοποιοί», θέλοντας να δείξη το μέγεθος του κακού που έχει υποστεί η πολιτική ζωή στις δημοκρατικές κοινωνίες από την μεγάλη δύναμη που απέκτησε η τηλεοπτική εικόνα πάνω στο εκλογικό σώμα. Ο πολιτικός για να πετύχη την προσέλκυση ψηφόρων πρέπει να μελετήση με σχολαστικότητα ακόμη και τις λεπτομέρειες της εμφάνισής του στις οθόνες της τηλεοράσεως. **Η φυσικότητα έχει χαθεί.** Όλα είναι προγραμματισμένα, όπως οι κινήσεις των ηθοποιών σ' ένα θεατρικό έργο. Η ουσία των προγραμμάτων περνά σε δεύτερη θέση.

Η ρήση του Έκο μπορεί να έχη ένα στοιχείο υπερβολής, εκφράζει όμως μια αλήθεια που αφορά κάθε πρόσωπο που έχει ένα δημόσιο ρόλο, και όχι μόνο τους πολιτικούς. Εκφράζει την προϊούσα αλλαγή των προτεραιοτήτων ανάμεσα στο είναι και το φαίνεσθαι, που αχρειώνει κάθε δημόσια δράση. Η επιστήμη της επικοινωνίας διδάσκει το πως μπορεί κανείς να φαίνονται αρεστός στο πλήθος, να δείχνη αυτό που θέλει να βλέπη ο κόσμος, για να μπορή να είναι πάντα στον αφρό της επικαιρότητας.

Είναι προφανές ότι **ο χώρος μέσα στον οποίο δεν πρέπει να μεταδοθή αυτή η ασθένεια –παρά τους ισχυρούς πειρασμούς που εξαπολύει συνεχώς το φρόνημα του κόσμου– είναι ο χώρος της Εκκλησίας**. Ο Χριστός άλλωστε μας είπε: «μάθετε απ' εμού ότι πράός ειμι και ταπεινός τη καρδία» και επίσης ότι «Εγώ ειμί η αλήθεια». Η πραότητα και η ταπείνωση έχουν φυσική σχέση με το πνεύμα της ενυπόστατης Αλήθειας, γι' αυτό δεν μπορούν να συνυπάρχουν με τις αγχώδεις προσπάθειες που απαιτούν οι επικοινωνιακές μεταμφιέσεις η παραλλαγές του προσώπου η του έργου μας. Η ποιμαντική της Εκκλησίας στηρίζεται στην φυσική έλξη της αλήθειας του Χριστού και στην απλότητα του ταπεινού φρονήματος, μέσα από το οποίο δρα η Χάρις του Θεού που ανακαινίζει τον κόσμο.

* * *

Παράσιτο του πολιτεύματος

Αυτό που θέλει να περιγράψη ο Έκο μέσα σε πολιτικά και ανθρωπιστικά πλαίσια είναι το ύπουλο πάθος της ανθρωπαρέσκειας, το οποίο διαβρώνει κάθε καλό έργο που επιχειρεί ο άνθρωπος. Έχουμε φθάσει, βέβαια, στο σημείο οι εκδηλώσεις του πάθους της ανθρωπαρέσκειας να επιβάλλονται από το κοινωνικό μας σύστημα. Έχουν γίνει το απαραίτητο παρασιτικό στοιχείο της λειτουργίας του δημοκρατικού μας πολιτεύματος. Κι' αυτό είναι κάτι που επιβάλλεται στους πολιτικούς από την πλειοψηφία του λαού, που θέλει να ακούη από αυτούς μόνο όσα επιθυμεί. Όπως αντίστοιχα **θέλει να ακούη από το κήρυγμα της Εκκλησίας μόνον όσα δεν πονούν, μόνον όσα δεν ακουμπούν τις πληγές των παθών.**

Ο άγιος Μάξιμος λέει ότι ο ανθρωπάρεσκος «επιμελείται των φαινομένων ηθών» κι ακόμη εξασκείται στους κολακευτικούς λόγους, ώστε να κατορθώνη να «σφετερίζεται» την όραση και την ακοή όσων ευχαριστιούνται και καταπλήττονται «μόνοις... τοις φαινομένοις και ακουομένοις».

Αυτοί που ασκούνται στο απλό, άπλαστο ήθος της ευαγγελικής ζωής ούτε διανοούνται να πλανήσουν, ούτε πλανώνται από παραπλανητικά «φαινόμενα και ακουόμενα».

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" ΝΟΕ 2006)